Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 20 lipca 2017 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuł 9 ust. 1 – Artykuł 11 ust. 2 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia – Powództwo wytoczone bezpośrednio przez poszkodowanego przeciwko ubezpieczycielowi – Powództwo wytoczone przez pracodawcę poszkodowanego, zakład prawa publicznego, wstępujący z mocy ustawy w prawa swojego pracownika wobec ubezpieczyciela pojazdu uczestniczącego w wypadku – Subrogacja

W sprawie C-340/16

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy, Austria) postanowieniem z dnia 25 maja 2016 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 16 czerwca 2016 r., w postępowaniu:

Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft – KABEG

przeciwko

Mutuelles du Mans assurances – MMA IARD SA,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: L. Bay Larsen, prezes izby, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (sprawozdawca) i D. Šváby, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Bobek,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

– w imieniu Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft – KABEG przez H.H. Torisera, Rechtsanwalt,

– w imieniu Mutuelles du Mans assurances – MMA IARD SA przez M. Angerera, Rechtsanwalt,

– w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez F. Di Matteo, avvocato dello Stato,

* Język postępowania: niemiecki.

– w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Heller oraz M. Wilderspina, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 18 maja 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 4, s. 42) w związku z art. 11 ust. 2 owego rozporządzenia.

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft – KABEG, zakładem prawa publicznego zarządzającym szpitalami, z siedzibą w Klagenfurt am Wörthersee (Austria) (zwanym dalej „KABEG"), a Mutuelles du Mans assurances – MMA IARD SA, zakładem ubezpieczeń z siedzibą we Francji (zwanym dalej „MMA IARD"), w przedmiocie podniesionego przez KABEG żądania odszkodowania wywodzonego z faktu kontynuowania przezeń wypłaty wynagrodzenia jednemu z pracowników w okresie niezdolności owego pracownika do pracy, spowodowanej przez wypadek drogowy, który nastąpił we Włoszech z udziałem owego pracownika oraz pojazdu mechanicznego objętego ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej zawartym z MMA IARD.

Ramy prawne

Prawo Unii

Rozporządzenie nr 44/2001

3 Motywy 11–13 rozporządzenia nr 44/2001 miały następujące brzmienie:

„(11) Przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne i powinny zależeć zasadniczo [co do zasady] od miejsca zamieszkania pozwanego, a tak ustalona jurysdykcja powinna mieć miejsce zawsze [być zawsze dostępna], z wyjątkiem kilku dokładnie określonych przypadków, w których ze względu na przedmiot sporu lub umowę stron uzasadnione jest inne kryterium powiązania [uzasadniony jest inny łącznik]. Siedziba osób prawnych musi być zdefiniowana wprost w rozporządzeniu celem wzmocnienia przejrzystości wspólnych przepisów i uniknięcia konfliktów kompetencyjnych.

(12) Jurysdykcja oparta na łączniku miejsca zamieszkania [lub siedziby] powinna zostać uzupełniona jurysdykcją opartą na innych łącznikach, które powinny zostać dopuszczone ze względu na ścisły związek pomiędzy sądem a sporem prawnym lub w interesie prawidłowego wymiaru sprawiedliwości.

(13) W sprawach dotyczących ubezpieczenia, umów z udziałem konsumentów [zawieranych z konsumentami] i z zakresu prawa pracy strona słabsza powinna być chroniona przez przepisy jurysdykcyjne dla niej bardziej korzystne niż przepisy ogólne".

4 Ustanowione w rozporządzeniu nr 44/2001 zasady ustalania jurysdykcji zostały zawarte w rozdziale II, na który składały się art. 2–31.

5 Artykuł 2 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001, należący do sekcji 1 rozdziału II owego rozporządzenia, zatytułowanej „Przepisy ogólne”, brzmiał następująco:

„Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania [lub siedzibę] na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa członkowskiego”.

6 Artykuł 3 ust. 1 omawianego rozporządzenia, również ujęty we wspomnianej sekcji 1, przewidywał:

„Osoby mające miejsce zamieszkania [lub siedzibę] na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane przed sądy innego państwa członkowskiego tylko zgodnie z przepisami sekcji 2–7 niniejszego rozdziału”.

7 Sekcja 3 rozdziału II rzeczonego rozporządzenia była zatytułowana „Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia”. Obejmowała ona art. 8–14 rozporządzenia nr 44/2001.

8 Zgodnie z brzmieniem art. 8 owego rozporządzenia:

„Bez uszczerbku dla art. 4 i art. 5 pkt 5 w sprawach dotyczących ubezpieczenia jurysdykcję określa niniejsza sekcja”.

9 Artykuł 9 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia stanowił:

„Ubezpieczyciel mający miejsce zamieszkania [lub siedzibę] na terytorium państwa członkowskiego może być pozwany:

a) przed sądy państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania [lub siedzibę];

b) w innym państwie członkowskim w przypadku powództw ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uposażonego z tytułu ubezpieczenia – przed sąd miejsca, w którym powód ma miejsce zamieszkania [lub siedzibę];

[…]”.

10 Artykuł 10 tegoż rozporządzenia miał następujące brzmienie:

„W odniesieniu do ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej lub ubezpieczenia nieruchomości ubezpieczyciel może być ponadto pozwany przed sąd miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Tę samą zasadę stosuje się, jeżeli ruchomości i nieruchomości objęte są tą samą umową ubezpieczenia, a powstała na nich szkoda wynika z tego samego zdarzenia”.

11 Zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 44/2001:

„Przepisy art. 8, 9 i 10 mają zastosowanie do powództw wytoczonych przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne”.

12 Rozporządzenie nr 44/2001 zostało uchylone przez art. 80 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1). Niemniej jednak to ostatnie rozporządzenie, zgodnie z jego art. 81 akapit drugi, stosuje się dopiero od dnia 10 stycznia 2015 r.

Dyrektywa 2009/103/WE

13 Artykuł 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz.U. 2009, L 263, s. 11), zatytułowany „Obowiązek ubezpieczenia pojazdów", stanowi:

„Z zastrzeżeniem art. 5, każde państwo członkowskie podejmuje wszelkie stosowne środki w celu zapewnienia objęcia ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej odnoszącej się do ruchu pojazdów normalnie [zwykle] przebywających na jego terytorium.

Zakres pokrycia szkód oraz warunki ubezpieczenia zostają ustalone w ramach środków określonych w akapicie pierwszym.

Każde państwo członkowskie podejmuje wszelkie stosowne środki, aby zapewnić objęcie umową ubezpieczenia również:

a) szkód wyrządzonych na terytorium innych państw członkowskich zgodnie z obowiązującym prawem w tych państwach;

b) szkód poniesionych przez obywateli państw członkowskich podczas bezpośredniej podróży między dwoma terytoriami, na których obowiązuje traktat, jeśli nie ma krajowego biura ubezpieczeniowego dla terytorium, przez które następuje przejazd; w tym przypadku szkody są pokrywane zgodnie z wewnętrznymi przepisami o obowiązku ubezpieczenia obowiązującymi w państwie członkowskim, na którego terytorium pojazd przebywa normalnie [zwykle przebywa].

Ubezpieczenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, pokrywa obligatoryjnie zarówno szkody majątkowe, jak i szkody na osobie".

14 Zgodnie z art. 18 tej dyrektywy, zatytułowanym „Roszczenie bezpośrednie":

„Państwa członkowskie zapewniają, aby poszkodowanemu w wypadku spowodowanym przez pojazd objęty ubezpieczeniem, o którym mowa w art. 3, przysługiwało bezpośrednie roszczenie [bezpośrednie powództwo] wobec zakładu ubezpieczeń chroniącego sprawcę wypadku w zakresie odpowiedzialności cywilnej".

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

15 W wypadku drogowym, który miał miejsce w dniu 26 marca 2011 r. we Włoszech, uczestniczył rowerzysta, pracownik KABEG zamieszkały w Austrii, oraz pojazd mechaniczny objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej przez MMA IARD. Pracownik KABEG doznał w następstwie owego wypadku szeregu urazów.

16 KABEG wytoczył powództwo przed Landesgericht Klagenfurt (sądem okręgowym w Klagenfurcie, Austria), żądając zasądzenia od MMA IARD naprawienia szkody oszacowanej na 15 505,64 EUR oraz odsetek i kosztów. KABEG wykazał, że kontynuował on wypłacanie swojemu pracownikowi, poszkodowanemu w wypadku drogowym, wynagrodzenia w okresie zwolnienia chorobowego, na którym pracownik przebywał w następstwie wypadku. KABEG uważa, że z tego względu wstąpił on w prawa majątkowe swojego pracownika do wysokości wskazanej kwoty.

17 KABEG jest zdania, że właściwość miejscowa Landesgericht Klagenfurt (sądu okręgowego w Klagenfurcie) znajduje oparcie w art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 w związku z art. 11 ust. 2 owego rozporządzenia. Ponadto podnosi on, że przed tym samym sądem toczy się równolegle postępowanie w przedmiocie powództwa wytoczonego przez jego pracownika i że w odniesieniu do rzeczonego powództwa sąd ów potwierdził już swoją jurysdykcję.

18 MMA IARD podniosła zarzut braku jurysdykcji, argumentując, że sekcja 3 rozdziału II rzeczonego rozporządzenia przewiduje samodzielny system rozstrzygania konfliktów kompetencyjnych w wypadku spraw dotyczących ubezpieczenia. W jej przekonaniu, zgodnie z motywem 13 owego rozporządzenia, celem szczególnych przepisów jurysdykcyjnych przewidzianych w ramach wspomnianej sekcji jest ochrona słabszej strony. MMA IARD uważa, że KABEG, występujący w charakterze pracodawcy poszkodowanego, nie może powoływać się na tę właśnie ochronę.

19 Landesgericht Klagenfurt (sąd okręgowy w Klagenfurcie) odrzucił podniesiony zarzut w oparciu o uzasadnienie, iż KABEG, który jedynie wstąpił w prawa swojego pracownika, może powoływać się na art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 w związku z art. 11 ust. 2 owego rozporządzenia, ponieważ taka osoba prawna, niezależnie od jej rozmiaru, zawsze będzie stroną słabszą w sporze z zakładem ubezpieczeń.

20 MMA IARD wniosła zażalenie na rzeczone postanowienie do Oberlandesgericht Graz (wyższego sądu krajowego w Grazu, Austria), który – uwzględniając zarzut braku jurysdykcji – uchylił orzeczenie wydane w pierwszej instancji i oddalił powództwo w pierwszej instancji. Oberlandesgericht Graz orzekł między innymi, że zawarte w art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 44/2001 odesłanie do art. 9 ust. 1 lit. b) owego rozporządzenia przyznaje poszkodowanemu, czy to osobie fizycznej, czy też prawnej, prawo do pozwania ubezpieczyciela przed właściwy sąd państwa członkowskiego, w którym poszkodowany ma swoje miejsce zamieszkania, względnie siedzibę. Ponadto zdaniem Oberlandesgericht Graz (wyższego sądu krajowego w Grazu) pojęcie „poszkodowanego" obejmuje osoby poszkodowane zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio.

21 Niemniej jednak zdaniem owego sądu nie każdy poszkodowany może skorzystać z rzeczonego prawa. Aby dokonać ustalenia, czy dany poszkodowany może się na owo prawo powołać, należałoby w opinii tego sądu ustalić, czy dany poszkodowany jest „gospodarczo słabszy i prawnie mniej doświadczony" niż ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej. W opinii Oberlandesgericht Graz (wyższego sądu krajowego w Grazu) nie jest tak w wypadku zakładu prawa publicznego zarządzającego pięcioma szpitalami, takiego jak KABEG.

22 KABEG wniósł do Oberster Gerichtshof (sądu najwyższego, Austria) skargę rewizyjną, powołując się na art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 w związku z art. 11 ust. 2 owego rozporządzenia.

23 Zdaniem Oberster Gerichtshof (sądu najwyższego) wyjaśnienia wymaga, po pierwsze, kwestia, czy w wypadku gdyby uznano, że powód nie zasługuje na ochronę realizowaną przez przywołane przepisy, wytoczone przez niego powództwo mogłoby zostać uznane za powództwo „w sprawie dotyczącej ubezpieczenia" w rozumieniu art. 8 rzeczonego rozporządzenia.

24 Po drugie, sąd odsyłający ma wątpliwości co do kryteriów pozwalających na ustalenie, że podmiot wstępujący w prawa poszkodowanego z mocy ustawy jest stroną słabszą w porównaniu z zawodowym ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej.

25 W tych okolicznościach Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy wniesione przez krajowego pracodawcę powództwo o odszkodowanie z tytułu przeniesionej na niego szkody [szkody doznanej przez niego pośrednio] w wyniku dalszego wypłacania wynagrodzenia jego pracownikowi mającemu miejsce zamieszkania w kraju zalicza się do »spraw dotyczących ubezpieczenia« w rozumieniu art. 8 rozporządzenia nr 44/2001, jeżeli:
   a) pracownik został ranny w wypadku drogowym, który miał miejsce w państwie członkowskim (we Włoszech),
   b) powództwo jest skierowane przeciwko mającemu siedzibę w innym państwie członkowskim (we Francji) ubezpieczycielowi udzielającemu ochrony w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdu, który spowodował szkodę, i
   c) pracodawca ma formę podmiotu prawa publicznego posiadającego własną osobowością prawną?

2) W wypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy art 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 w związku z art. 11 ust. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że pracodawca wypłacający dalej wynagrodzenie może – jako »poszkodowany« – wytoczyć powództwo przeciwko ubezpieczycielowi udzielającemu ochrony w zakresie odpowiedzialności cywilnej przed sądem miejsca, w którym pracodawca ma siedzibę, o ile takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

26 Poprzez swoje pytania, które należy rozpoznać łącznie, sąd odsyłający pragnie w istocie ustalić, czy art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 w związku z art. 11 ust. 2 owego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że mający siedzibę w jednym państwie członkowskim pracodawca, który w okresie spowodowanej przez wypadek drogowy nieobecności swojego pracownika w dalszym ciągu wypłacał mu wynagrodzenie i który wstąpił w prawa owego pracownika względem mającego siedzibę w innym państwie członkowskim zakładu ubezpieczeń ubezpieczającego odpowiedzialność cywilną za pojazd uczestniczący w wypadku, może – w charakterze „poszkodowanego” w rozumieniu art. 11 ust. 2 przywołanego rozporządzenia – pozwać wspomniany zakład ubezpieczeń przed sądy pierwszego państwa członkowskiego, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne.

27 W kwestii tej należy przypomnieć, że sekcja 3 rozdziału II owego rozporządzenia ustanawia w sprawach dotyczących ubezpieczenia autonomiczny system podziału jurysdykcji (wyrok z dnia 12 maja 2005 r., Société financière et industrielle du Peloux, C-112/03, EU:C:2005:280, pkt 29).

28 Podobnie jak w wypadku spraw dotyczących indywidualnych umów o pracę oraz umów zawieranych z konsumentami i jak wynika z motywu 13 rozporządzenia nr 44/2001, powództwa wytaczane w sprawach dotyczących ubezpieczenia charakteryzuje pewien brak równowagi pomiędzy stronami (zob. podobnie wyrok z dnia 26 maja 2005 r., GIE Réunion européenne i in., C-77/04, EU:C:2005:327, pkt 22), a postanowienia owej sekcji 3 mają na celu skorygowanie tego braku równowagi poprzez umożliwienie stronie słabszej korzystania z przepisów jurysdykcyjnych, które – w porównaniu z przepisami ogólnymi – są dla niej korzystniejsze (zob. podobnie wyrok z dnia 17 września 2009 r., Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, pkt 40).

29 Wątpliwości sądu odsyłającego związane z klasyfikacją pracodawcy wstępującego z mocy ustawy w prawa poszkodowanego jako „strony słabszej” pojawiły się na tle orzeczenia przez Trybunał, że instytucja zabezpieczenia społecznego, wstępująca z mocy ustawy w prawa osoby bezpośrednio poszkodowanej w wypadku samochodowym, nie może być za taką uznana – w przeciwieństwie do spadkobiercy poszkodowanego w wypadku (zob. podobnie wyrok z dnia 17 września 2009 r., Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, pkt 42, 44).

30 W tej kwestii sąd odsyłający podnosi, że w okolicznościach takich jak zaistniałe w sprawie będącej przedmiotem postępowania głównego możliwość, by pracodawca, który wstąpił w prawa pracownika, pozwał ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody przed sądy państwa członkowskiego siedziby owego pracodawcy, gwarantowałaby zgodność tychże przepisów jurysdykcyjnych z realizowanymi przez nie celami, ich przewidywalność oraz dobre administrowanie wymiarem sprawiedliwości.

31 W związku z tym w rozpatrywanej sprawie należy zbadać, czy pracodawca wstępujący w prawa osoby bezpośrednio poszkodowanej jest objęty zakresem znaczeniowym pojęcia „poszkodowanego" w rozumieniu art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 44/2001.

32 Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 47 opinii w kontekście rozporządzenia nr 44/2001, pojęcie „strony słabszej" ma zakres szerszy w sprawach dotyczących ubezpieczenia aniżeli w sprawach dotyczących umów zawieranych z konsumentami oraz w sprawach indywidualnych umów o pracę.

33 Należy również przypomnieć, że Trybunał orzekł, iż celem odesłania zawartego w art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 44/2001 jest dodanie do katalogu powodów, wymienionych w art. 9 ust. 1 lit. b) tego samego rozporządzenia, osób, które poniosły szkodę, bez zawężania ich kręgu wyłącznie do tych, które poniosły szkodę bezpośrednio (wyroki: z dnia 13 grudnia 2007 r., FBTO Schadeverzekeringen, C-463/06, EU:C:2007:792, pkt 26; z dnia 17 września 2009 r., Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, pkt 27).

34 Ponadto, jak zauważył w swoim postanowieniu odsyłającym sąd odsyłający, kazuistyczna ocena kwestii, czy pracodawca kontynuujący wypłatę wynagrodzenia może zostać uznany za „stronę słabszą", co warunkuje uznanie go za objętego zakresem pojęcia „poszkodowanego" w rozumieniu art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 44/2001, powodowałaby powstanie ryzyka osłabienia pewności prawa i byłaby sprzeczna z celem ustanowionym w motywie 11 owego rozporządzenia, zgodnie z którym przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne.

35 W konsekwencji należy stwierdzić, że zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 44/2001 pracodawcy, którzy wstąpili w prawa swoich pracowników do odszkodowania, mogą – jako osoby, które doznały szkody, i to niezależnie od ich rozmiaru i formy prawnej – powoływać się na przepisy jurysdykcji szczególnej zawarte w art. 8–10 rzeczonego rozporządzenia.

36 I tak, pracodawca, który wstąpił w prawa swojego pracownika, aby zrefundować sobie wynagrodzenie wypłacane owemu pracownikowi w okresie jago niezdolności do pracy, i który – jako taki – wytacza powództwo o naprawienie poniesionej przez siebie szkody, może zostać uznany za stronę słabszą od pozywanego przez siebie ubezpieczyciela, i w związku z tym można uznać, iż jest uprawniony do skorzystania z możliwości wytoczenia przeciwko temu ubezpieczycielowi takiego powództwa przed sądami państwa członkowskiego swojej siedziby.

37 Wynika z tego, że pracodawca, który wstąpił w prawa swojego poszkodowanego w wypadku drogowym pracownika, któremu to pracownikowi pracodawca w dalszym ciągu wypłacał wynagrodzenie, może – w charakterze „poszkodowanego" – pozwać ubezpieczyciela pojazdu, który uczestniczył w wypadku, przed sądy państwa członkowskiego swojej siedziby, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne.

38 W tej ostatniej kwestii należy zauważyć, że zgodnie z art. 18 dyrektywy 2009/103 państwa członkowskie zapewniają, aby poszkodowanemu w wypadku spowodowanym przez pojazd objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej przysługiwało bezpośrednie powództwo wobec zakładu ubezpieczeń chroniącego sprawcę wypadku w zakresie odpowiedzialności cywilnej.

39 Z całokształtu powyższych rozważań wynika, że art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 w związku z art. 11 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że mający siedzibę w jednym państwie członkowskim pracodawca, który w okresie spowodowanej przez wypadek drogowy nieobecności swojego pracownika w dalszym ciągu wypłacał mu wynagrodzenie i który wstąpił w prawa owego pracownika względem mającego siedzibę w innym państwie członkowskim zakładu ubezpieczeń ubezpieczającego odpowiedzialność cywilną za pojazd mechaniczny uczestniczący w wypadku, może – w charakterze „poszkodowanego" w rozumieniu art. 11 ust. 2 przywołanego rozporządzenia – pozwać wspomniany zakład ubezpieczeń przed sądy pierwszego państwa członkowskiego, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne.

W przedmiocie kosztów

40 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z art. 11 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że mający siedzibę w jednym państwie członkowskim pracodawca, który w okresie spowodowanej przez wypadek drogowy nieobecności swojego pracownika w dalszym ciągu wypłacał mu wynagrodzenie i który wstąpił w prawa owego pracownika względem mającego siedzibę w innym państwie członkowskim zakładu ubezpieczeń ubezpieczającego odpowiedzialność cywilną za pojazd mechaniczny uczestniczący w wypadku, może – w charakterze „poszkodowanego" w rozumieniu art. 11 ust. 2 przywołanego rozporządzenia – pozwać wspomniany zakład ubezpieczeń przed sądy pierwszego państwa członkowskiego, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne.

Podpisy